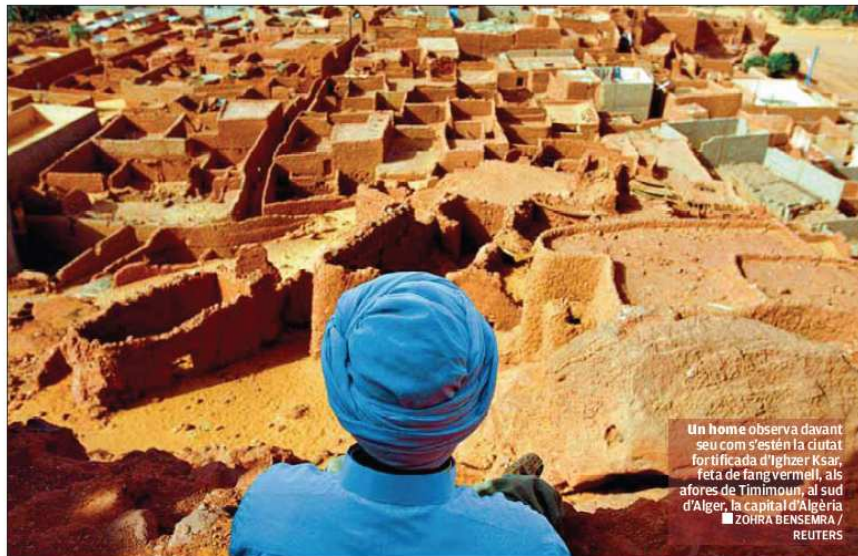

+ Cooperació

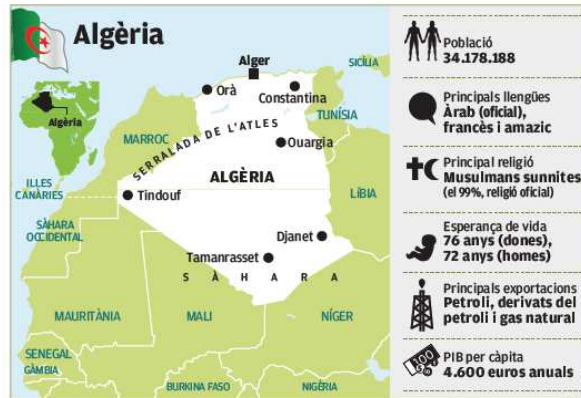
El país més gran del Magrib és un territori castigat per la corrupció, l'atur, la discriminació de gènere i el llegat sagnant d'un conflicte sorgit als anys 90

Un home observa davant seu com s'estén la ciutat fortificada d'Ighzer Ksar, feta de fang vermell, als afores de Timimoun, al sud d'Alger, la capital d'Algèria
■ ZOÛRA BENSEMRA / REUTERS

Algèria, desert i esperança

Dani Triadó
BARCELONA

“**A**leshores vaig veure Alger. En la petita superfície d'aquesta bella ciutat es creuaven dos grans conflictes del món contemporani: el primer, entre el cristianisme i l'islam; i el segon, al si del mateix islam, entre el seu corrent obert, de diàleg, i aquell altre tancat, nascut del sentiment d'inseguretat”. Acurat i precís, el reporter Ryszard Kapuscinski descrivia així a *Viatges amb Heròdot* (Empúries, 2006) el rerefons social de la capital algeriana, la ciutat que va

permetre al periodista polonès submergir, per primer cop, la mà al mar Mediterrani.

La fina sorra que aixeca les dunes del desert del Sàhara contrasta amb les aigües que banyen les ciutats portuàries del nord d'Algèria, un país –el més gran del Magrib– castigat per la corrupció, l'atur, la discriminació de gènere i les bombes inspirades pel fonamentalisme.

“El règim polític algerià s'ha vist monopolitzat per polítics i militars que no han abandonat el poder des de la independència de França, el 1962. L'economia està en les seves mans i així és impossible posar fi al nepotisme i a la corrupció”, denuncia José Nieto, responsable de

cooperació de l'ONG Sodepau.

Així, tot i que Algèria és un gran productor de petroli i l'exportació de gas natural li reporta 35.000 milions de dòlars l'any, la pobresa continua sent general, a l'espera que la promesa redistribució de la riquesa arribi a tots els racons del territori. “Orà i Alger, al nord, constitueixen els nuclis urbans més desenvolupats, mentre el sud continua endarrerit” explica Pep Bernadas, soci del Centre d'Estudis Africans i fundador de la llibreria Altair.

A més, el país continua patint el llegat de la guerra civil no declarada que va segar la vida de prop de 200.000 persones en la dècada dels 90. El desembre

de 1991 el Front Islàmic de Salvació (FIS) va obtenir la victòria en unes eleccions generals que van ser anul·lades i els militars van prendre el poder, un moviment que va dividir el país i va provocar un conflicte que es va allargar prop de set anys.

La Xarxa Vives busca el reconeixement de la universitat algeriana en l'arc mediterrani

L'amnistia decretada el 1999 pel president Abdelaziz Bouteflika va aturar el conflicte, però la violència continua latent des del naixement del Grup Salafis-

ta per a la Predicació i el Combat (GSPC), l'organització coneguda avui com a Al-Qaida al Magrib Islàmic (AQMI), responsable del segrest de tres cooperants catalans a Mauritània.

Malestar social

En un país que ha exigut dues tercers parts del seu deute extern, les protestes violentes relacionades amb el malestar social encara sorgeixen amb freqüència. Periodistes i activistes crítics amb el govern fan front a la intimidació i les dones continuen patint les conseqüències de tenir un estatus inferior a l'home. “La situació de la dona a Algèria contrasta amb la relativa millora que es percep al Mar-

L'INDICADOR

El record dels desapareguts

El documental "On són els nostres fills?" Desapareguts d'Algèria 1992-2006 és una eina de gran impacte que

pretén donar a conèixer la situació dels desapareguts forçats a Algèria i les dimensions reals d'aquesta tragèdia. La peça va ser produïda i dissenyada per l'ONG Sodepau amb la

participació del Col·lectiu de Familiars de Desapareguts a Algèria CFDA/SOS Disparus. Per adquirir el documental us heu de posar en contacte amb l'ONG a <http://sodepau.org>.

L'AGENDA

Art solidari
Fins al 30 de desembre teniu temps per veure l'exposició L'oca dels artistes, una iniciativa solidària en benefici de

la Fundació Vicente Ferrer. Diferents artistes de diverses disciplines han participat en una exposició que té com a eix vertebrador el

popular joc infantil de l'oca. Al SETBA Zona d'Art. A la plaça Reial, 10, Barcelona.

Aniversari
El Centre Cívica

de Palau de Girona acull l'exposició 50 anys de Mans Unides, una mostra que repassa el mig segle de vida de l'ONG. C/ Saragossa, 27.

Dues dones algerianes compren en un mercat conegut com a Dubai i situat a la capital del país, Alger. Aquest mercat intenta imitar el luxe de l'emirat de Dubai ■ LOUAFI LARBI / REUTERS

Una lluita contra la discriminació de gènere al medi rural

Un grup de dones algerianes participen en un projecte de l'ONG Centre d'Estudis Rurals i Agricultura Internacional ■ CERAI

PROJECTE

D.T.
BARCELONA

Els últims anys el govern d'Algèria ha introduït una sèrie de canvis al Codi de Família que han servit per millorar algunes de les lleis i disposicions que discriminaven la dona. Malgrat tot, i segons denuncia Amnistia Internacional (AI), aquests canvis no han estat prou ambiciosos com per equiparar la condició de la dona a la de l'home i la discriminació continua vigent en molts àmbits de la seva vida.

Des de l'any 2003, l'ONG Centre d'Estudis Rurals i Agricultura Internacional (CERAI) treballa a les zones rurals d'Algèria en projectes de desenvolupament. Una tasca durant la qual aquesta ONG ha hagut de "fer front a la debilitat d'una societat dominada pel patriarcat" en paraules d'Arantxa García, coo-

peradora de CERAI a Algèria, on, a més, ha promogut l'intercanvi d'experiències entre dones de diferents regions, com ho demostra la trobada hispano-algeriana que l'ONG va celebrar a la ciutat d'Orà –al nord del país– l'abril de l'any passat. ■

peradora de CERAI a Algèria, on, a més, ha promogut l'intercanvi d'experiències entre dones de diferents regions, com ho demostra la trobada hispano-algeriana que l'ONG va celebrar a la ciutat d'Orà –al nord del país– l'abril de l'any passat. ■

La data

2003

L'ONG CERAI comença a treballar a les zones rurals d'Algèria en diferents projectes de desenvolupament.

acions locals mitjançant la formació; la millora de la situació de la dona a través de la capacitat professional, i el reforç del teixit associatiu de la dona rural afavorint les xarxes i espais de trobada.

Aquest projecte completa l'enorme tasca que des de fa anys realitza el CERAI a Algèria, on, a més, ha promogut l'intercanvi d'experiències entre dones de diferents regions, com ho demostra la trobada hispano-algeriana que l'ONG va celebrar a la ciutat d'Orà –al nord del país– l'abril de l'any passat. ■

EL GLOBUS

Faouzia Bendjelid

Investigadora del Centre de Recerca en Antropologia Social i Cultural

Dona a Algèria: passat i present

L'anàlisi de la condició femenina a Algèria passa per la inscripció de la dona en la història del país a través del seu combat contra la colonització francesa i el seu compromís amb la lluita d'alliberament nacional després de 132 anys d'ocupació (1830-1962). Les dones algerianes, educades en la tradició d'un ordre patriarcal conservador, van saber trencar, el 1945 –data en què esclata la guerra contra l'ocupant–, les cadenes i els tabús per ajuntar-se amb els maquis i lluitar al costat dels homes.

La condició femenina continua sent precària i cal afrontar nombrosos reptes

Amb la independència, de cara a la construcció d'un Estat modern sorgit de la conjuntura històrica, es va fer necessari trobar altres mitjans per lluitar per l'emancipació de la dona. Després de la revolta popular d'octubre del 1988 contra el règim del partit únic al poder, el país s'obre al sistema polític liberal del multipartidisme. D'aquesta manera, les dones poden fins i tot accedir a responsabilitats polítiques. No obstant això, la condició femenina continua sent precària. Encara cal afrontar nombrosos reptes. Segons les organitzacions feministes, el codi familiar basat en la xara, la llei islàmica, no garanteix la igualtat en matèria de casament, divorci, tutela dels fills, poligàmia, repudi ni herència. Tanmateix, les militants pels drets de la dona lluiten per la revalorització i l'actualització d'aquest codi.

El conflicte tradició-modernitat –en les ficcions d'escriptors algerianes i catalanes– és analitzat pel col·lectiu de personal del Centre de Recerca en Antropologia Social i Cultural i de la Xarxa Vives. ■

roc o a Tunísia", detalla el cooperant de Sodepau. "Les dones van ser la cara visible dels moviments per la pau sorgits a Algèria als anys 90 i ja són majoria en algunes universitats però la seva situació en la vida quotidiana no evoluciona", afegeix.

Aquest sector de la població, però, no està sol en la lluita contra les desigualtats. El poble amazic intenta preservar la seva identitat en un país de governants poc sensibles a causes ètniques. "Amb la independència comença la reconstrucció d'un Estat fictici que bandeja els amazics i deixa en no res l'esperança de crear un marc comú per a ells i els àrabs", afirma Bernades. "No hi ha premsa

en amazic i se'n publica poesia amb comptagotes. I tot i que el sentiment de pertinença és fort, el nucli actiu és a França", afegeix.

Per tot plegat i malgrat les dificultats, la cooperació catalana es fa indispensable. El 2007 neix el Programa Algèria Universitats (PAU), un projecte de la Xarxa Vives d'Universitats i la Conferència Regional d'Universitats de l'Oest (CRUO), que compta amb el suport de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD). El PAU busca la integració i el reconeixement del sistema universitari algerià a l'arc mediterrani a través de la formació, la sensibilització i la recerca. ■

Dues dones algerianes passejant per davant de cartells de propaganda electoral municipal a la ciutat d'Alger, al nord del país ■ FAVEZ NURELDINE / AFP